

Mlado Jutro

Štev. 41

Nedelja, 14. oktobra

1934

Slava kralju — mučeniku

Našega ljubljenega, dobrega kralja ni več

Slehernega človeka v naši širni domovini je pretresla ta nerazumljivo strašna vest v dno duše! Nekaj dni je že, odkar nam je zločinska roka ugrabila predobrega, ljubljenega kralja, pravičnega vladarja in najskrbnejšega očeta — vendar naša srca še zmerom ne morejo verjeti, da je njegovo vroče, ljubeče srce nehala utripati!

To plemenito srce, ki nas je vse tolikanj ljubilo! To blago, ljubeče srce, ki je posvečalo sleherni svoj utrip naši sreči in naši svetli bodočnosti! To močno, plemenito srce, ki je neprestano delalo za svetovni in tako pred vsem za naš mir! To ubogo srce, ki ni nikoli utegnilo misliti nase, na svoj lastni počitek in oddih! To srce, ki se je z veseljem in ljubeznijo do poslednjega utripa neprestano žrtvovalo za svoj ljubljeni narod!

In tudi tedaj, ko se je naš ljubljeni vladar zgrudil, smrtno zadet, je Njegovo vroče srce še poslednjič vzplamtelo v ljubezni do domovine, ki jo je izrazil z besedami:

»Čuvajte Jugoslavijo!«

Kdo izmed vseh je bolj poklican od vas mladine, da izvrši ta poslednji vzvišeni ukaz kralja-mučenika? Vi mladi ste poroki za izpolnitev poslednje želje našega ljubljenega kralja Aleksandra I. In kaj morate storiti, da izpolnite ta poslednji ukaz, to poslednjo željo: »Čuvajte Jugoslavijo!«?

Ljubite svojo domovino! Ljubite našo mlado, bogato Jugoslavijo! Ljubezen najde zmerom pravo pot! Ljubezen do domovine vas bo vodila, da boste delali to, kar je prav, to, kar je treba, da čuvamo Jugoslavijo! In ravno zdaj, ko nas je vse zadel najtežji udarec, ki nas je mogel zadeti — ravno zdaj je pravi trenutek, da se še bolj zavemo svoje ljubezni do domovine!

Kmet, ki ljubi svojo zemljo, bo lepo ravnal z njo. Od ranega jutra do poznega večera se bo mučil za svoj košček zemlje, da bi mu bogato obrodila! Mati, ki ljubi svojega otroka, bo neprestano pazila nanj, da se mu kaj ne zgodi! Vsak človek, ki se zaveda kake lastnine, jo bo čuval in branil! Tako se moramo vsi zavedati, da je Jugoslavija naša! In kar je naše, to nam je pri srcu! To je treba čuvati! Temu je treba posvečiti svoje moči in svoje delo! To je treba braniti tudi s svojo srčno krvjo, kadar je v nevarnosti!

Spomin na junaškega kralja bomo najlepše proslavili s tem, da storimo v srcih prisego, da bomo svojo lepo Jugoslavijo zmerom ljubili. In ker jo ljubimo, jo bomo tudi čuvali in branili, pa naj bi se vzdignil zoper njo vesoljni svet!

Slava kralju-junaku!

Mali kralj

**„Naš kralj je mrtev —
živel kralj!“**

**Jaz kralj sem, kralj ...
in kralj ne sme jokati.**

**Moj oče mrtev je in jaz sem kralj,
sem čul oznanjevati.**

**Zobe sem stisnil ko zaupil bi rad,
zastokal v boli, ki srce mi kolje!**

**A moj učitelj bil je diplomat:
stojim kot kip — kralj nima svoje volje.**

**Moj oče, oče! Dragi, sladki moj,
kaj res nikdar več me ne boš objemal?
Nikdar, nikdar več k sebi me prižemal?**

**O, saj ne jočem, sem junaček Tvoj.
Dorasti hočem hitro, iti za Teboj
živeti — kakor Ti — za domovino,
strmeti — kakor Ti — v bodočnosti sinjino,
v zavesti da sem narodov, ne svoj.**

**Vem, da sem kralj —
da kralj sem pred vsem svetom.
In vendar sem le deček mal,
ki plaka za očetom.**

Stana Vinšek.

Kralj Peter II.

Jugoslavija ima najmlajšega kralja na svetu. Ali zato, da je naš ljubljeni prestolonaslednik postal Njegovo Veličanstvo kralj Peter II., je moral utrpeti prebridko izgubo. Objokovati mora smrt svojega neizmerno dobrega in ljubljenega očeta kralja Aleksandra. Vsa Jugoslavija je v žalosti, kakor ena sama družina, ki je izgubila predobrega očeta in najskrbnejšega gospodarja. In vse solzne oči so uprte v mladega kralja, vse naše misli in naša srca so z ljubeznijo pri njem.

Sele nekaj tednov je tega — bilo je 6. septembra — ko smo praznovali prestolonaslednikov rojstni dan. Prestolonaslednik Peter je dopolnil enajsto leto in ob tej priliki sta mu rekla kraljevska oče in mati: »Ljubi Peter, zdaj je konec tvojega šolanja s tovariši in igranja s tvojima bratcema, velike odgovornosti in naloge te čakajo. Da jim boš kos, pojdeš študirat v London.« Tako se je zgodilo. Nekaj dni po svojem rojstnem dnevu se je moral Peter posloviti na Bledu od svojih staršev in bratcev. Slovo je bilo težko. Mati kraljica se je raztožila in tudi kraljevskemu očetu, ki mu po junaštvu ni bilo enakega na svetu, se je brala otožnost z obraza, ko se je z zadnjimi očeto-vimi nauki poslovil od prvorojenega sina. Poslovala sta se za vselej...

V družbi svojega bratranca kneza Aleksandra, ki je njegovih let, se je prestolonaslednik Peter odpeljal v London, kjer je za obadva bilo že vse pripravljeno v nekem ondodnem uglednem zavodu. Tu jih niso prav nič razlikovali od drugih učencev, nobenih posebnih časti in dobrot nista uživala. Saj je znano, da je kralj Aleksander že pred šestimi leti, ko so začeli prestolonaslednika učiti prve črke, odločno zahteval: »Peter mora delati vse tisto, kakor njegovi šolski tovariši. Ne more biti zanj izjeme, ker je prestolonaslednik. V ničemer ga ni treba pri delu in učenju ločiti od ostalih otrok. Prva je dolžnost, potem vse drugo!«

V prijaznem jesenskem popoldnevu se je prestolonaslednik Peter v daljnem Londonu, na prostranem vrtu slavnega zavoda, igral s tovariši. Saj je sicer znano, da je za svoja mlada leta preveč resen, ali tudi on se mora razgibati, kadar je vse delo opravljeno, šolske ure končane in naloge sestavljene. V igri se je s tovariši razvnel — a tisti čas je njegovo kraljevsko oče stopil z naše največje

vojne ladje na trda tla velikega francoskega pristaniškega mesta Marseja. Veličasten sprejem je bil pripravljen, vse mesto v zastavah in slavolokih, na tisoče ljudstva je vzklikalo in pozdravljalo slavnega gosta. In tedaj se je iz množice iztrgal nečloveški zločinec. Skočil je proti kraljevskemu avtomobilu in začel streljati...

»Čuvajte mi Jugoslavijo!« so bile zadnje besede našega vladarja, preden je izkrmavel.

Prežalostna novica, ki je šla bliskovito po vsem svetu, je zaenkrat ostala prihranjena samo kraljevim otrokom. Še je prestolonaslednik Peter tisto noč mirno spal, ne da bi se zavedel, da je že postal kralj in da njegov vzvišeni oče leži kot mučenik mrtev na mrtvaškem odru v Marseju, pokrit z jugoslovensko trobojnico. Ali drugo jutro so ga že rano budili iz sladkega spanja. Povabili so ga v sprejemnico. In ko je bil še ves truden, se je njegov vzgojitelj odločil, da mu pove strašno resnico. Mladi kralj je prebledel, si z obema rokama zakril obraz in oči in bridko zajokal... Ponudili so mu zajtrk in komaj dotaknil se ga je.

V Parizu se je potem Nj. Vel. kralj Peter II. sestal z ljubečo materjo kraljico Marijo. Ona se je vsa strta od žalosti pripeljala iz Marseja, kjer je objokavala kralja Aleksandra in ga spremila na vojno ladjo. Ponosni »Dubrovnik« je mrtvega vladarja ponesel nazaj v domovino. Kraljica Marija in kralj Peter pa sta se v Jugoslavijo vrnila z vlakom. Skozi Ljubljano in naše kraje sta se peljala žalostna...

Tako nenadno in tako rano so se za mladega kralja Petra pričela resna leta.

O, kakor da jih je zagnila lahna koprena, so za njim lepi dnevi, ki jih je užival v Beogradu. Potem ob morju. In pri nas na Bledu! V Beogradu je imel družbo tovarišev, s katerimi se je skupno šolal in igral. Z njimi je tudi po sokolsko telovadil, saj ga je blagopokojni kralj Alesander postavil za starešino vsega Sokolstva Jugoslavije. Učil se je tudi jahati, imel je posebno ličnega konjčiča. Na Bledu je poleti silno rad lovil ribe ali veslal s čolnom in plaval v jezeru. Po zimi se nam je vsako leto vračal na Bled, da se je smučal in sankal s svojima bratcema. To je posebno utrjevalo njegovo telo in razvedrilo njegovo dušo.

Posebno lansko zimo je v smučanju že izredno napredoval.

Ali, kakor smo rekli, za svoja mlada leta je posebno resen. In tako ga niso zanimale kakšne prazne igre, marveč se najrajši ukvarja s stvarmi, ki kaj koristijo v življenju. Silno se naš mladi kralj zanima za tehniko. Avtomobili, stroji, letala — za vse to je vnet, in tudi sam skuša kaj ustvariti. Lansko leto, pred rojstnim dnevom kralja Aleksandra, se je kraljevič Peter še posebno vneto ukvarjal z žico, nekaj je pletel in napravljaj. Pa mu je res uspelo. Na očetov rojstni dan je pritisnil na gumb in je zazvonilo... Hurá, prestolonaslednik Peter je sam napravil in napeljal električni zvonec. Kralj Aleksander se je tega srčno oveselil, to mu je bilo najljubše darilo za rojstni dan.

In še eno je našemu mlademu kralju posebno pri srcu: zemljepisje. Zeli spoznavati široki svet in premnogokrat študira zemljevid. Pa ne samo, da v mislih potuje daleč po svetu, marveč skuša tudi sam risati podobo krajev in dežel. Bilo mu je devet let, ko je prvič narisal zemljepisno karto blejske pokrajine. Ko so

jo ogledali vzgojitelji in kraljevska starša, so lahko zadovoljni ugotovili, da je na karti vse točno narisano. In poslej so čestokrat videli kraljeviča Petra, ko se je s čolnom vozil po Blejskem jezeru: pri sebi je imel tisto svojo veliko karto, po kateri je ves zamišljen študiral v katero smer naj zajadra.

Po tako junaškem kralju, kakor je bil njegov vzvišeni oče, in po tako plemeniti gospej, kakor je njegova mati kraljica Marija, je mogel naš mladi kralj dedovati samo najboljše lastnosti. Kar pa smo zgoraj navedli — njegovo zanimanje za tehniko in njegov zmisel za spoznavanje sveta — nam pravi, da je kralj Peter II. rojen za krmarja, in sicer za vodnika velike mogočne kraljevine Jugoslavije. Sedem let se bo moral še pripravljati za velikanske naloge v bodočnosti. Z osemnajstim letom postane polnoleten. Dotlej vršijo kraljevsko oblast trije namestniki. Veseli bomo učakali tisti dan. A vse dotlej in do zadnjega diha bomo z ljubeznijo spremljali življenje kralja Petra II. Z njim hočemo čuvati Jugoslavijo še posebno mi mladi, ki gremo z njim v bodočnost.

Drobni zapiski

Ko so mlademu kralju Petru II. povedali, da ga je zločinska roka oropala predobrega, ljubljenega očeta, si je ubogi mladi kralj z rokami zakril obraz in bridko zajokal.

Ko so učitelji in učiteljice dne 10. t. m. povedal šolskim otrokom, da je naš ljubljenski kralj nenadoma umrl, so tisoči in tisoči otrok po vsej naši širni domovini bridko zajokali. Zalostni so se

vračali iz šol domov, s srcem težkim od misli na ubogega Petručka, Tomislava in Andrejčka, ki jim je kruta usoda tako nenadoma vzela skrbnega in ljubečega očeta.

S kraljem Aleksandrom I. je umrl največji dobrotnik dijakov in mladine sploh. Zmerom je imel odprto srce in odprte roke za ubožne otroke in siromašne dijake.

Iz življenja kralja Aleksandra I.

Kralj Aleksander, takrat še prestolonaslednik, je bolan prišel do Leša v Albaniji, ko je moral začasa svetovne vojne s svojim narodom vred zapustiti domovino.

Vojaki in vsi drugi begunci so bili izmučeni od lakote in utrujenosti. Kralj se je oziral po morju, da bi videl, ali se že bližajo ladje, ki bi jih odpeljale. Ladij ni bilo, zato so pa nad trpini letali sovražni aeroplani in sejalji smrt. Vsi so že mrmrali, a kralj jih je tolažil:

»Ladje pridejo; Morajo priti!«

Priplula je ladja. Vsi so se razveseli-

li. Z ladje je prišel h kralju častnik in rekel: »Visočanstvo, poveljnik ladje vas prosi, da se izvolite vkrcati!«

»In kje so ladje za našo vojsko?« vpraša kralj.

»Drugih ladij še nimamo. A dobili smo ukaz, da prepeljemo Vaše Visočanstvo.«

»Recite poveljniku: kadar bosta vkrcana moj poslednji vojak in moj poslednji begunec, tedaj se vkrcam tudi jaz; biti hočem poslednji, ki zapusti domovino!« je odvrnil kralj.

Jutrovčki se poslavljajo od mrtvega kralja

Naš ljubljani, oboževani kralj je odpotoval v Francijo, da bi nam zagotovil mir in svetlejšo, lepšo bodočnost. In prav na tej poti ga je pokosila smrt. Vse svoje življenje je žrtvoval svobodi in miru! Hotel je pripraviti nam — mladini — lepo, mirno življenje v veliki, mogočni Jugoslaviji! Zato mu moramo biti zmerom hvaležni! Naše ljubee duše klečijo ob mrtvem kralju in mu pripovedujejo:

»Mi, Tvoji mladi in najmlajši državljani, smo Te ljubili z najčistejšo ljubeznijo, ker so naša srca čista in nepokvarjena!

Ljubili smo Te kakor pravega očeta

in s hvaležno ljubeznijo se Te bomo bomo zmerom, zmerom spominjali!

In tako, kakor smo ljubili Tebe, tako bomo ljubili Tvojega sina, ki se v njem pretaka Tvoja junaška kri! Z veseljem in zvesto mu bomo služili, in kadarkoli nas bo potreboval, nas bo našel v strnjenih vrstah pripravljene, darovati mu poslednjo kapljo svoje krvi!

Mirno spi večno spanje v svobodni rodni zemlji, naš ljubi kralj! Tvojo oporoko bomo zvesto in spoštljivo izpolnjevali. Čuvali Ti bomo Jugoslavijo in ljubili jo bomo do svojega poslednjega diha! Amen!

JUTROVČKI PIŠEJO

Moj štirinožni najdenček. Lani, ko je sneg že visoko pokrival zemljo, se je lepega dne našla mlada bela mucica na našem hišnem pragu. Lačna živalca se mi je zasmilila in vzela sem jo s seboj v stanovanje. Moja mamica, ki ima sama tudi zelo rada živali, se temu ni upirala. Beli mačici smo odkazali mesto zraven peči, kjer se je prav rada grela. Ko sem ji prinesla toplega mleka, je začela veselo presti. Negovala sem jo štirinajst dni. Nekega dne, ko sem se vrnila s šole, sem našla mamovo žalostno. Povedala mi je, da je prišla neka ženska iz sosedščine po belo mačico, ker je bila njena. Lepo se nama je zahvaljevala, da sva tako lepo skrbeli za njeno ljubljenko. Nama je bilo pa hudo, ker je nisva več imeli.

Nada Zorčič, uč. V. razr.
v Celju.

Priprta mucka. Ko sem stala nekega dne na dvorišču, sem začula miho mi-javkanje. Pogledala sem v tisto stran, odkoder so prihajali žalostni glasovi, in videla mucko, ki ni mogla z mesta; njen rep je bil priprt med vrati dvarnice. Hitro sem stopila tja, odprla vrata in pobožala ubogo živalco, ki si sama ni mogla pomagati. Hvaležno se je muzala okoli mene in me rada spremlila v kuhinjo. Dala sem ji košček mesa in odslej živi pri nas in jo imamo vsi zelo radi.

Milica Hirschman, uč. I. razr. gimn.
v Mariboru

Zakaj teče pes za mačko? Svoje dni so tudi živalj imele svoj poklic. Pes je bil čevljar, mačka je bila tkalka, golob pismonoša, pač vsaka žival je imela kak poklic. In nekoč pride mačka k psu in prosi, če bi ji zmeril par škornjev. Pes je seveda rad privolil na prošnjo.

Čez par dni pride mačka vprašat, če so škornji gotovi. Pes ji da in mačka si jih obuje. Tako hodi nekaj časa gor in dol po sobi in ko je pri vratih, pa smuk ven in se ne zmeni za plačilo. Pes-čevljar jo pa hitro ubere za mačko, a je ne more več dobiti, ker je bila mačka urnejša.

Od onega časa išče še dandanes vsa pasja zlahta tisto mačko, da bi plačala čevlje, a jo ne morejo dobiti.

Lepe pozdrave vsem »Jutrovčkom« in stricu Maticu.

Kramžar Olga, učenka II. r. meš. šole
Dolnja Lendava.

Hvaležni kokotek

Živel je siromak, ki ni imel drugega premoženja razen kokotka. Imel ga je pa prav rad ter je delil z njim vsak grizljaj. Kokotek je bil hvaležen svojemu gospodarju. Zgodi se, da siromaku zmanjka živeža. Hotel je zaklati petelina.

»Gospodar, pusti me živeti!« poprosi kokotek. »Preskrbel ti bom več denarja, kakor je vredno moje meso.« »Potem pa pojdi, da te ne vidim!« odgovori siromak. In kokotek je moral po svetu. Prišel je k nekemu bogatašu,

kjer je služil leto dni. Ko se vrne k svojemu gospodarju, ga vpraša siromak: »Kje pa imaš denar?« Na to vprašanje se kokotek strese in siromak opazi polno cekinov. In še dandanes živijo srečno s svojimi cekini, če jih niso porabili.

Vukan Irena,

uč. H. r. meš. šole Dolnja Lendava.

Trgatev

Jaz imam dedka dva,
sladko grozdje imata,
Željan sem okušat ga,
le predaleč sta oba.
Tam, tik morja, zori to
grozdje rumeno in črno.
Kruta usoda: meni si skrito,
morje pa vidi te, modrosrebrna.

Josip Sancin,

uč. I. gimn. Mur. Sobota.

Kako skrbim za živali, ki jih imam doma?

Pri nas imamo psička, ki sliši na ime Pazi. Vedno skrbim zanj, da ima čisto ležišče. Hrano dobi samo trikrat na dan, a takrat dovolj.

Zakaj moramo varovati in ščititi živali?

Skrbim in varujem psa pred hudim mrazom, da ne pogine. Ščititi ga moram, ker je dober čuvaj hiše.

Nilka Fakin, uč. IV. raz.

Kokriško predm. 95, Kranj.

Dragi stric Matic!

Prav bridko sem bil razočaran, bolj kot lisica, kateri je bilo grozdje — prekislo; da sem izpadel od žrebanja. Sploh nimam več upanja na kako nagrado. Ker pa še osel ne obupa nad svojo usodo, četudi je bridka, tudi jaz ne bom! — Torej o živalih naj pišem? Že zadnjič sem Ti pisal o našem Baczij-ju, ki je moj prijatelj. Opisal sem njegovo zvestobo in zato je moj spis iz prejšnjega natečaja zaslužil, da spada v sedanjí natečaj, o katerem nisem imel nobenega pojma. — Ni lepo, da se tako prezira moj prispevek, ki je prehitel Tvoj natečaj, dragi stric Matic. — Naš Baczij je moral po volji oblasti v 7 km oddaljeno tujino — v Slivnico pri Mariboru, od koder je pribežal lepega dne, ko ni bil na verigi — zopet k nam. Je to dokaz — zvestobe, kakršno je baje redko najti med — ljudmi. Tako nas živali učijo ljubezni.

— Ker imajo moji starši gostilno, imamo tudi — podgane, o katerih je rekel neki gospod, da so »potrebno zlo«. (Razloži nam, dragi stric Matic, katero zlo je — potrebno?) Tega »potrebne zlo« se namreč bojijo celo naše muce... Tako veliko je to zlo... — V mestu pa nimamo razen — ščurkov — drugih živali Pač pa me srce boli, če surovi voznik tepe ubogo kljuse ali kak paglavec (prosim, jaz sem že srednješolec!) — preganja pse in mačke. — Tudi me jezi, če se morajo svinje valjati v blatu, ker je pač dokazano, da kljub svoji nerodnosti ljubijo čistost, ki jim po mnenju mojega ateka bolj prija kakor pa gnusna gnojščnica.

Mirko Štöbler, dijak I. raz. kl. gimn. Maribor, Glavni trg 19.

Listnica uredništva

Vodilna povest »Citronček« izdo spet v prihodnji številki.

Uganke iz zadnjih števil »Mladoga Jutra« so pravilno rešili: Nilka Fakin, uč. IV. razr. Kokriško 95 p. Kranj, Šturm Joško, uč. I. razr. kg. gimn. v Mariboru, Vali in Odon Perdiš, uč. osn. šole v Zidanem mostu, Anica Sancin, uč. I. razr. gimn. v Murski Soboti, Franci Pepel, uč. V. razr. v Celju.

Petruša: Pravljico bomo skušali objaviti, vendar morate nekoliko potrpeti. Dolge stvari težko spravimo pod streho.

Slavo Štine:

Mladi dobrotnik

Kruha mama Milku daje,
Milko pa je suh, kot — trta;
nikdar nič mu ne ostaje —
še po žepih išče, vrta...

Kruha, kruha, dosti kruha!
Milko vedno mamó prosi;
mama gleda požeruha —
kam ji kos za kosom nosi...

Tam na poti dve siroti
dan za dnevom se solzita —
in po Milkovi dobroti
kruh si Milkotov delita...

Kako so spominčice prišle na svet

Nekega dne se je sinje nebo razžalostilo. Nič prav mu ni bilo, da so ga ljudje zanemarjali in bolj kakor njega občudovali pisane cvetlice, zelene gozdove, trate, doline in hribe.

»Kakor da na meni ni nič lepega!« je godrnjalo nebo. »Kaj nihče ne vidi kako lepe sinje barve sem. In bele in rožnate oblake imam — zvečer pa zlate zvezdice —«. In nebo je godrnjalo, najprej tiho, kakor bi se balo, — rrumbum — iz žepa je potegnilo svoj sivi robec in potočilo nekaj debelih solz. Potem je bilo pa vse bolj jezno, obraz se mu je zmračil — spet je zagodrnjalo — rrumbum — da je nazadnje pričelo tebi nič meniti nič pošteno treskati. Ljudje so prestrašeno gledali v mračno nebo. In nebo je dejalo:

»Aha, že pomaga!« Zdaj kukajo k meni. Nu, le počakajte — strela božja — vas že naučim misliti name!«

In zato se je nebo tiho posvetovalo z nebeškimi pericami, o katerih je vedelo, da so pravkar imele kupe perila.

»Hm! Hm!« so napravile nebeške perice. »Že prav. Bodi kar brez skrbi, bomo vse uredile.«

In kaj se je zgodilo? Na zemljo se je vtila ploha — tak dež, kakršnega ljudje še nikoli niso videli. Padal je vse bolj noro, in nazadnje se je zdelo, kakor da so nebeške perice pričele zlivati na zemljo vodo iz veder in iz kadi. Ojoj! Ojoj! Ojoj! Kakšna je bila videti zemlja, ko je potem dež ponehal. Žito potlačeno, sadje zbitno z dreves, mlada lepa, drevesa polomljena, pisane cvetlice v vrtu kakor poteptane. In kaj so dejali ljudje? Odslej so ljudje časih pač pogledali v nebo — o pač, toda ne prijazno, ne občudujoče. Ne, kaj še! Jezno so gledali v nebo, kakor bi hoteli reči: O, zakaj si nam to storilo? To ni bilo lepo od tebe!«

Tedaj se je nebo spet razžalostilo in spoznalo, da si je ugled pri ljudeh poslabšalo. Vpraševalo se je, kaj naj zdaj stori?

»Če ne gre s hudobijo, bo pa šlo nemara z dobroto!« je mislilo. In tako je nagovorilo solčne žarke. Vprašalo jih je, kdo jim je sešil lepe zlate jopiče in če mu ne morejo masvetovati, kaj naj stori, da bi si ga ljudje tam doli lepo spominjali in ga vsaj malo imeli radi. Solčni žarki in sinje nebo so se zelo dolgo posvetovali. Nazadnje so solčni žarki smeje ve izginili za velikimi vrati iz oblakov.

»Da, da, da — zanesi se na nas, bomo zemlji že povedali,« so mu dejali. »Poprosimo jo tudi, da ti naj nikar ne zameri, pa tudi oblekce vzamemo s seboj.«

Zdaj bi se pa spet lahko vprašali: Nu, in kaj se je zgodilo? Zgodilo se je nekaj zelo ljubkega. Po treh, štirih dneh so iz močvirnih, še povsem premočenih črj iznenada vzklile čudovito lepe, majhne sinje cvetlice. Nosile so oblekce, ki so bile natanko iste barve kakor nebo, a v sredi je vsaka njih imela bletečo se zlato rumeno zvezdico. Začudeno so pogledale ostale cvetlice na trati — jurjevke, trobentice in podlesek — novo, kakor nebo sinjo cvetlico.«

»Kako vam je pa ime?« so jih vprašale.

»Spominčice! Spominčice!«

»Spominčice? To je pa malo smešno ime je dejala Jurjevka. »Zakaj vam je pa tako ime? Meni je ime Jurjevka, ker cvetem o svetem Juriju.«

Tedaj so spominčice pripovedovale, kako žalostno je bilo sinje nebo, ker so ljudje na zemlji tako malo mislili nanj. In da je zaradi tega gospe zemlji poslalo kos nebeškega blaga — sinjega, z zlatimi zvezdicami — iz tega naj bi za najmanjše otročičke cvetic sešila oblekce. Otročički cvetic, ki nosijo nebeško sinje oblekce, naj bi človeka spominjali na nebo. Oni naj ljudi prosijo, naj ne pozabijo neba. Zaradi tega jim je ime Spominčice.

»Hm!« so dejale jurjevke in pogledale na svojo rumeno, kakor rumenjaka rumeno obleko. Izenada se jim je zazdela preprosta in povsem navadna spričo vseh teh dišečih, veselih nebeških oblek.

Na trato sta prišla dva otroka.

»Spominčice! Spominčice! Sta vzklikala in jim stekla naproti.

»O!« je dejal prvi otrok, »glej no, kako lepe cvetlice so tukaj. Nebeško sinje — glej, kakor nebo so sinje! In v sredi imajo zlato zvezdico. Ali se ti ne zdi, kakor da je padlo na zemljo vse polno koščkov neba.«

»Da!« je dejal drugi.

Hitro sta se sklonila in pričela trgati spominčice, da je bil šopek drugih cvetic, ki sta ga imela odprej. kmalu ves sinji, nebeško sinji. In ko sta trgala spominčice, sta se zdaj pa zdaj ozrla v nebo, z veselimi, sijočimi obrazi. Joj, kako se je nebo veselilo.